

РЕШЕНИЕ

№ 3165

гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 21.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1400** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., срещу Решение № ПИ-415 от 30.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството, вх.№ 200022-000-053119/16.11.2020 г. срещу Разпореждане за разпределение, изх.№ С200022-125-0270769/30.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата се твърди, че неправилно е извършено разпределението от публичния изпълнител на постъпилата на 27.10.2020 г. сума по сметката на дружеството за погасяване на задължения за такси по чл.30, ал.3 от Закона за хазарта /ЗХ/. Сочи се, че тези такси са публично държавно вземане и се събират по реда на ДОПК въз основа на влязъл в сила акт за установяване на публично държавно вземане и намира приложение чл.165 от същия кодекс. Налице са висящи дела пред АССГ по оспорване на АУПДВ. Разпоредбата на чл. 209, ал.2 ДОПК е неприложима по отношение на таксите по Закона за хазарта. Актовете за установяване на публични държавни вземания не съставляват валидно изпълнително основание, поради което оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение са незаконосъобразни. Не се претендират разноски.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С. чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения излага в писмен отговор. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. за събиране на публични държавни вземания в общ размер на 19 048 154,41 лв. Тези вземания са за такси по чл.30, ал.3 от ЗХ за периода от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г. и са установени с АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПВД № 2/14.02.2020 г. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. и ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. е наложен заповед за налагане на запрети върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление.

С решение № 3633/07.07.2020г., постановено по адм.д. № 3467/2020 по описа на АССГ е отхвърлено оспорването на жалбоподателя срещу решение № ПИ-124/16.03.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г.

На основание чл.60, ал.5 АПК е разпоредено предварително изпълнение на двата АУПДВ. Допуснатото предварително изпълнение по двата акта е обжалвано и с Определение № 1482 от 21.02.2020 на АССГ, по адм.д. № 2037/2020г. по описа на съда, оставено в сила с Определение № 3734/11.03.2020 г., по адм.д. № 3020/2020 г. на Върховния административен съд, и съответно с Определение № 1497 от 21.02.2020г., постановено по адм.д. №2033/2020г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3753/11.03.2020 г. по адм.д. № 3022/2020 г. на Върховния административен съд жалбите са оставени без уважение.

На 30.10.2020 г. е издадено оспореното Разпореждане за разпределение, изх.№ С С200022-125-0270769/30.10.2020 г., с което е разпределена постъпилата на 27.10.2020 г. по сметките на длъжника сума в размер на 3 682 566,67 лв. Разпореждането на публичния изпълнител е обжалвано и с Решение № ПИ-415 от 30.11.2020 г. директорът на ТД на НАП-С. оставя жалбата без уважение. В мотивите на това решение е отбелязано, че разпореждането е издадено от компетентен орган и съдържа изискуемите реквизити. Прието е, че влязлото в сила предварително изпълнение дава основание за обжалваните изпълнителни действия.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваното Решение № ПИ-415/30.11.2020 г. е акт, подлежащ на съдебен контрол. При преценката на законосъобразността му следва да се провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаните от закона форма и съдържание, както и спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби. Съдът намира, че решението е издадено в предписаната от закона писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. Обжалваното

решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК - директора на ТД на НАП - С.. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на административния акт.

По приложението на материалния закон:

Процесните вземания произтичат от неплатени държавни такси, установени в чл.30, ал.3 ЗХ. Съгласно чл.162, ал.2, т.3 ДОПК вземанията за държавни такси, установени по основание със закон, представляват публични държавни вземания. Чл.92, ал.3 ЗХ /в редакцията към 14.02.2020 г./ предвижда, че неплатените в срок такси по чл.30, ал.3 подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК, като актът за установяване на вземането се издава от председателя на Комисията по хазарта. На основание на този законов текст са издадени от председателя на Комисията по хазарта АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. Съгласно чл.209, ал.1 ДОПК принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. От горното следва, че двата АУПДВ попадат в обхвата на предвидените в чл.209, ал.1 ДОПК основания за принудително изпълнение на установените публични вземания срещу дружеството.

В тази връзка неоснователно е оплакването на жалбоподателя за противоречие с чл.209, ал.2 ДОПК. Д., че актовете за установяване на публични държавни вземания не са изпълнително основание, е несъстоятелен. Изброените в чл.209, ал.2 ДОПК основания не трябва да се противопоставят на генералния принцип, установен в ал. 1, а именно че основание за принудително изпълнение се явява предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Именно такива актове са двата АУПДВ, издадени от председателя на комисията по хазарта.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за наличието на висящи съдебни производства по обжалване на двата АУПДВ. С АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение на основание чл.60 АПК. В тази си част двата АУПДВ са влезли в законна сила след като с цитираните по-горе определения на АССГ и ВАС са оставени жалбите без уважение. Правилото, установено в чл.90, ал.1 АПК, че административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган търпи отклонения. Едно от тях е посочено в чл.90, ал.2, т.2 АПК ,съгласно който това правило не се прилага, когато със закон или с разпореждане по чл. 60 АПК е допуснато предварително изпълнение на акта. Следователно влязлото в сила разпореждане по чл.60 АПК е законен способ за преодоляване на забраната по чл.90, ал.1 АПК и независимо от висящите съдебни производства по законосъобразността на двата АУПДВ е налице основание за пристъпване към принудително събиране на публичните държавни вземания.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на ответника за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК в полза на

ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500,00 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Жалбоподателят не претендира присъждане на разноски, поради което, по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК, въпросът с евентуалната тяхна дължимост съдът не обсъжда.

Мотивиран така съдът

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-415 от 30.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството вх. № 200022-000-053119/16.11.2020 г. срещу Разпореждане за разпределение, изх.№ С200022-125-0270769/30.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: